

PROPRIETAR—DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

Unirea

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de publicații al Trib. Târnava-Mică sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an 200 Lei

Pe 6 luni 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească — Apare în fiecare Sâmbătă

Vorbă de prisos

(+) *Un frate preot român ortodox, pe nume: Stan Popescu, așterne pe hârtia „Sinaxarul”-ui bucureștean (nr. 5 din 1 Noembrie c.) câteva rânduri ce era mai bine să nu fi văzut lumina tiparului. „Unirea cu uniții” — așa de întitulează rîndurile din chestie — vrea să fie, nu cum se crede, o îndrumare spre unirea religioasă a ortodocșilor noștri cu noi, ci o chemare a noastră, a Românilor uniți, să ne facem una în credință cu ortodocșii Români. Se întrebă numitul slujbaş al altarului: „Care mai este rațiunea de a fi a uniților” ce au rămas în România după dictatul dela Viena, și spune că nu pricepe. După Sf. Sa unirea de acum 250 de ani s'a încheiat, datorită unui act de circumstanță, și nu în urma unei convingeri religioase. Acum însă stăpânirea străină cu momelile și opreliștele ei a încetat. Prin urmare să înceteze și unirea cu Roma. Concluzia aceasta o susține și cu o axiomă filosofică, în latinește: Cessante causa, cessat effectus.*

Păcat de vremea pierdută cu vorbe necocotite ca acestea. Le-am auzit de-atâtea ori că ni-e lehamite de ele. Și nu va fi un singur fiu al Bisericii noastre — mireni ca și preoți — care să nu simțească și să nu gândească la fel. Și dacă dorim ceva în aceste zile de tragedie a Neamului întreg, apoi e aceasta: Să fim lăsați în pace, căci nu ne arde de palavre. Iar chiemări mieroase de revenire la o mătă ce ocolește, cu vrăsmășie, stânca Sf. Petre, nu sunt decât simple pălavrăgeli cari, între împrejurările actuale, sunt adevărate crime.

Nu s'a făcut unirea cu Roma din convingere? Noi știm că da. Dar chiar așa să fie, cum zic cei ce nu pot suferi sfânta Unire, totuși astăzi, după două veacuri și jumătate de adâncire a adevărului creștin român, ne-am câștigat convingerea pe care nici o putere de pe lumea aceasta nu-i, și nici nu va fi, în stare să ne-o clinească. Am spus-o și o spunem răspicat: Suntem și rămânem în unire de credință cu Roma vârhovnicului Petre și a urmașilor săi, oricâte bunătați pământestii ni-s'ar îmbla dacă ne-am călca pe conștiință și ne-am trăda credința, și oricâte va trebui se pătimim păstrându-ne, curat și întreg, patrimoniul sacru al dreptei credințe, regăsit la 1700, după ce veacuri multe ne rămaseră părinții de părinți fără de el.

Scrive pâr. Stan: „Știm că credința religioasă angajează pe om cu tot ce are mai sfânt în el, de aceea n'avem nici un motiv a crede că uniții nu sunt îndreptați spre Roma, cu tot ce au mai bun în ființa lor. Cu alte cuvinte, chiar dacă ar vrea, nu pot aparține integral nației” — Năstrușnicitele acestea le așterne pe hârtile un supus, cu sufletul, Fana-

Legea, scut fărădelegii?

Prizărită printre mărunțișuri de gazetă, deunăzi a putut fi cetită și informația aceasta: „La art. 301 din Codul Penal se adaugă următorul alineat final: „Dispozițiunile acestui articol, cu exceptarea cazului în care au fost călcate regulele duelului conform art. 305, nu se aplică ofițerilor activi și de rezervă, și nici persoanelor care acceptă sau provoacă la duel, ofițeri activi sau de rezervă. — La art. 306 din Codul Penal se adaugă următorul alineat final: Dispozițiunile acestui articol nu se aplică martorilor care asistă la duelul dintre persoanele arătate în art. 301, alin. final”. (Universul 14. XI. 49).

Care va să zică duelul, cel puțin pentru lumea ofițerilor e ceva îngăduit, și chiar ocrotit, de lege. Decât, noi auzim mereu spunându-se sus și tare, și încă dela locuri cât se poate de înalte, că suntem o țară creștină, pe cale de a urca tot mai sus pe scara spiritualității celei mai pure și mai autentic creștine. Iar ca creștini știm că omuciderea e una dintre cele mai înfiorătoare fărădelegi și că-i păcat greu chiar și să-ți primejduiești viața de bunăvoie, fără să fi silit la așa ceva, și fără să reclame una ca aceasta motive evidente de ordin superior, moral. Cum ar fi, bunăoară, apărarea credinței, păstrarea neștirbită a hotarelor țării, salvarea dela moarte a deaproapelui, și altele de acest fel. Duelul însă nu-i nimic din toate acestea. E chiar contrarul a tot ce-i dreptate și moralitate. E brutalitatea răsbunătoare, care s'ascunde după forme fals scilpitoare, ca să poată vărsa sânge și distruge vieți fără să poarte răspundere în fața oamenilor. Ba chiar să încasseze laude și lauri.

Biserica lui Hristos e categorică și în acest punct. Ea dă anafemei atât pe due-

lului. (Ori Sf. Sa se leapadă de Kerularie și urmașii săi? — Dar atunci cu cine-l?). Le-au mai debitat și alții. Ne repugnă să stăruim asupra păcătoșeniei unor asemenea ieșiri de reavoință. — N'au fost Români integrali un Inocențiu Micu, un Petru Pavel Aron, un Șincai, un Petru Maior, un Bărnăuțiu, un Moldovănuț, un Bunea, un Victor Mihail, un Vasile Suclu ș. a., și întreaga pleiadă a luptătorilor Români uniți, cu vorba și scrisul pentru neam și drepturile lui, cum s'au arătat în vremuri de robie și restriște, nu într'o lume de libertate (și pentru unii chiar de hatăruri, drept răsplătă pentru apostolla patriotică)? A. Mureșianu, Gh. Barițiu, Vasile Lucaciu, Gh. Pop de Băsești și ceilalți ca el, n'au fost Români integrali? — A se mai slăbi cu balivernele!

lanți, cât și pe cei ce provoacă la duel, sau acceptă asemenea provocare. Mai mult: isbește cu aceleași fulgere ale indignării sale până și pe cei ce ajută cumva la crima duelului, ori n'o opresc pe cât le stă în putință, — astă indiferent de demnitatea în care s'ar afla — sau fac pe spectatorii la asemenea privești degradantă. (Can. 2351 al Noului Codice de Drept Bisericesc apusean). Porunca a cincea dumnezeiască: Să nu ucizi! obligă toată lumea — deci și pe ofițeri — și nimenea nu-i în drept să deie deslegare dela o poruncă dela care nici Dumnezeu nu desleagă.

Nu există duel care să fie scutit de vină omuciderii, chiar și dacă nu se ajunge la omor. Cei cari se bat în formă aceasta se folosesc de arme ce pot pricinui moartea și de fapt „luptătorii” la asta se și gândesc. Ceeace mai înseamnă că amândoi duelanții se expun conștient primejdiei de a fi uciși și deci se fac vinovați și de tentativa sinuciderii. Pe deasupra actul acestă păcătos e o disprețuire a legii civile care n'ar fi în stare să facă dreptate celui nedreptătit care — chipurile — tocmai de aceea caută să-și facă singur dreptate. Și apoi unde mai pui monstruoșitatea, cu carea e imposibil să se împacă o conștiință creștină: Să trimiți pe cineva pe lumea cealaltă cu păcat de moarte pe suflet (duelul însuși doar e un atare păcat), ori să te expui primejdiei să treci tu astfel încercat pragul veșniciei!

Apologeții duelului pomenesc în legătură cu el de „repararea onoarei vătămate”. Dar a apăra în felul acesta o fărădelegă cum e duelul, înseamnă a bate câmpii, ori a-ți bate joc de toți oamenii cu scaun la cap și cu bun simț. Se repară onoarea vătămată, ori nedreptatea îndurată, pe calea duelului? Unde-i smintitul să poată crede așa ceva? Indreaptă sabia ori revolverul ceeace a stricat vorba jignitoare, ori purtarea necinstită? Nici povestea! Căci în acest caz am ajunge la morala junglei și a cavernelor: Cel mai tare în fălci, brânci și copite, are totdeauna drept și mai e și model de moralitate. Pentru vremurile noastre: o pușlama cu abilități câștigate în școală de scrimă, ar fi o minune de dreptate și moralitate; ar fi un „Übermensch” tot mereu triumfător. Câtă vreme cutare muncit al cărții și al gândirii, ar fi bun doar de țintă pentru cutare țintaș iscusit și alintat al alcoavelor. — Nu Pușkin a răpus în duel pe filisonul necinstit, ci întors: a căzut el fulgerat de glontecele acestuia. Și știm ca așa a pățit-o și Lermontov cu un zezec trăgaciuc meșter. Și atâția alții.

Duelul nu-i îngăduit să se împământe-

nească între Români. Ofițerimea noastră trebuie să-și însușiască mentalitatea aceluia demn legionar roman care, când a fost provocat la duel de-un militar german, i-a dat răspunsul de înțeleaptă mândrie, „Spuneți-i barbarului că dacă i-s'a urît de zile și vrea să-și facă seama cu orice preț, să se spânzure. Eu nu mi mănjesc mâinile cu sângele lui“. Corpul nostru ofițeresc să calce în urmele într'adevăr glorioase ale străbunilor: să lupte eroic, pe câmp de războiu, cu dușmani oțeriți. Și să se dovedească superiori pe acest tărîm. Iar pe cei doritori de spectacole sângeroase, din cari au grija în prealabil să scape teferi (viteji de categoria aceasta nu se prea iau la hartă cu elemente pe cari le știu redutabile) să-i elimine din lumea lor. Care trebuie să rămână română și creștină. — Din partea sa, legea să fie scut moralității, nu fărădelegii.

Dumitru Neda

Sf. Părinte și România. Noul reprezentant al Țării noastre pe lângă Sf. Scaun, d. Grigorcea, a prezintat Sf. Părinte scrisorile de acreditare. Cu acest prilej sărbătorește Vicarul Domnului a adresat ministrului României la Vatican o seamă de cuvinte ce ar fi bine să le cunoască și să le adâncească toți fiii neamului nostru, mai ales în aceste zile de grea încercare. — Iată cuvântarea Sf. Părinte:

„Ceasul în care Excelența Voastră Ne remiteți scrisorile de acreditare ale Augustului Vostru Suveran, Majestatea Sa Regele Mihai I, și începeți deci onoratele Voastre funcțiuni ca trimis extraordinar și Ministru Plenipotențiar al României pe lângă Sfântul Scaun, este un ceas învăluit de umbre și dominat de evenimente care transformă aspectul extern și dezvoltarea spirituală a Continentului European și îl îndrumază pe căi noi, impunând în același timp popoarelor sacrificii și încercări din ce în ce mai mari.

Partea de sacrificiu care a fost dată Poporului Român pentru cauza păcii, umple de solicitudine și de preocupări ușor de înțeles sufletul aceluia popor nobil.

În cuvintele pe cari Mi-le adresați acum răsună ecoul direct al acestor sentimente.

Atât guvernării, cât și supușii lor, sunt puși de repercusiunile materiale și spirituale ale evenimentelor recente în prezența unor îndatoriri arzătoare și pline de răspundere. În asemenea împrejurări Majestatea Sa Regele, ai cărui tineri umeri poartă valoros greutatea unor atât de grave preocupări, a crezut deosebit de important ca reprezentanța diplomatică să nu rămână prea multă vreme fără titular.

Cu o vie plăcere Noi găsim în această voință a Sa o nobilă dovadă a importanței atribuite acestor valori spirituale, pe care această reprezentanță este chemată să o păstreze și să o desvolte.

V'am auzit cu o vie satisfacție, Domnule Ministru, declarând că, în raporturile dintre Biserică și Stat, Guvernul Român vrea să se inspire din trei principii fundamentale: respectul religiei, credincioasa executare a îndatoririlor luate, cum și profundul atașament la cauza păcii.

Luminată de aceste principii, pe care timpul de azi vă va permite de a le aplica în multiple ocazii, acțiunea D-voastră va găsi totdeauna sprijinul Nostru binevoitor și vă va da D-voastră, fiul leal al Poporului Român, conștiința de a figura printre făuritorii unui viitor mai fericit pentru țara D-voastră.

Noi vă rugăm să transmiteți M. S. Regelui, Șefului și celorlalți membri ai Guvernului Regal, asigurarea viei Noastre dorinți de a menține și de a promova relațiile amicale, pline de încredere, care unesc România cu Sfântul Scaun, întărind în felul acesta elanul spiritual, din care derivă pentru orice popor, mai ales în zilele de încercare, izvoarele reconfortante ale unei speranțe nesdruncinate și ale unei sfortări virile.

Pătrunși de aceste gânduri, implorăm pe Dumnezeu pentru Majestatea Sa Regele, pentru Guvernul Regal, pentru Poporul Român și pentru Excelența Voastră, să vă acorde protejirea Atotputernicului, care este Acela care făurește nu numai destinele oamenilor, dar și pe acele ale tuturor popoarelor.

Noul locatar era bine venit. Mititelul se plictisea singur. Pe la amiază sosi cadavrul Nr. trei. Era al unei femei tinere. Murise otrăvită cu veronal. Iar spre seară fu adus la morgă și hoitul Nr. patru, proprietate legitimă a unui tânăr care își sburase creierii cu un glonte de revolver.

— Strașnic dom'le! își zâmbeau semnificativ slujbașii.

— M-da! nădejde de bine pentru viitor. Deodată cu amurgul, proprietarii corpurilor vii plecară dela morgă. Unii să-și vadă de necazuri, iar aceia, acărora pungă nu era înghețată cu totul, să se pregătească pentru cheful obișnuit în nopți spre sărbători mari. Pe morți îi lăsară de banii lor.

De abia inseră, în cafenele, baruri și alte localuri de petreceri sgomotoase, începură să răsună orcestre de viori și jaz. Lumea petrecea.

Spre miezul nopții, dinspre-o mahala răsună strident canteul unui cocoș. Cadavrul Nr. patru făcu o mișcare:

— Bună seara d-șoară! Cum te mai simți? Dă-mi voie să te tutuiesc.

Mi-e cald!

— Aceași senzație o am și eu. Uf, dar tare am transpirat!

— Ce curios!... E iarnă. Geamurile sunt

Domnului să ne rugăm

— Rânduri dintr'o pastorală arhierască

Glasul Vicarului lui Isus Hristos își are în toate vremile importanța sa în împărăția sufletelor și repercursiuni asupra societății întregi creștine, care îl ascultă cu venerație și supunerea cuvenită.

Dar la anume epoci acest cuvânt izvoare din inima-i [caldă de părinte și din mintea luminată de razele harului ceresc, îmbracă importanță covârșitoare.

Așa e cazul cu scrisoarea Motu proprio „Norunt profecto omnes“ pe care Sfântul Părinte, capul creștinătății, a dat-o în ziua 27 Octomvrie a. c., provocând prin ea toată lumea la rugăciuni publice, împreună cu dânsul, în ziua de Duminecă, 24 Noemvrie, expunându-și în același timp nădejdea că aceste rugăciuni vor fi însoțite de acte de pocăință din partea noastră a tuturor, schimbându-și viața în spre bine, prin observarea plină a legii creștine și ținerea moralei creștine. Toate acestea le reclamă fără îndoielă tristețea și strămtorarea zilelor de față din perspectiva sumbră a primejdiilor pe cari le poate aduce ziua de mâine. Toate acestea reclamă ca să ne înbunăm justiția dumnezească și să ne conciliem mila dumnezească.

Sfântul Părinte își exprimă nădejdea rugăciunilor publice din 24 Noemvrie, această cruciadă de rugăciuni, vor forma un întreg cor de smerite cereri, cari urcându-se în cerurile de sus și stăbătând ceriul, ne vor rănta favorurile și mila dumnezească.

Se mai roagă același sfânt Părinte preoții altariului, fie parohi sau administratori parohiali, fie preoți liberi de legăturii parohiale, de orice categorie ar fi, să celebreze în acea zi sfânta liturghie la intențiunea Sfântului Părinte.

Iar intențiunea sfântului Părinte este valoarea infinită a atâtor liturghii săvârșite în aceeași zi și oferite Tatălui veșnic al meargă în profitul odihnei vecinice a celor morți din cauza războiului; să se obțină mai apoi mângăerile cerești ale harului că

Foiața „Unirii“

„Frunze'n vânt“

Povestea cadavrelor

Intr'o noapte cu vânt și lapoviță, la morga orașului B... zăceau patru cadavre. Întâi a fost adus la locul acesta de popas vremelnic corpul neînsuflețit al unui copil de curând născut. Fu găsit de un gardian, în dimineața zilei trecute, lângă poarta unui palat din centrul orașului. Mama păcătoasă care își lepădase copilul, încă nu era indentificată. Acest cadavru mititel nimerise tocmai la timp. Morga se golise cu totul pentru câteva ore și, în lipsă de ocupație, funcționarii acestei instituții era cât pe-acum să se plictisească. Comotizarea nu le-ar fi convenit fiindcă... nu erau obișnuiți cu așa ceva.

Cu puțin mai târziu, un alt gardian, trecând print'o grădină publică pustie încă la ora aceea, nimerii peste corpul înghețat al unui salahor bătrân.

— Poftim cadou de prasnici! își zise slujbașul ordinei publice. În morgă cu el! Va fi indentificat tipul acolo. Eu n'am timp să mă ocup cu astfel de afaceri.

încărcate cu flori de ghiață, și totuși, noi topim în văpaia aceasta insuportabilă.

— De! așa ne-a fost rânduit. În loc unde ne găsim acum, slabă nădejde să mai putem răcori vre-odată. Dar să o lăscăm asta. Situația n'o mai putem schimba. Până Mai bine spune-mi cum ai ajuns aici.

— Ești curios?

— Nu. [Dar vezi... ascultând povestea unei vieți „interesante“, îmi va trece timpul mai ușor.

— Spune tu întâi. Fii complezant.

— În lumea celor morți — rânji Nr. patru — nu există curtoazie. Împărăția „pustăcului“ s'a terminat. Senilitas praecedat! Iar sunt mai bătrân decât tine.

— Nu striga așa, nefericitule!

— Ce-ți pasă ție csip de lut?! Celor sunt la petrecere. De althminteri nici n'ar ști telege dialectul cadavrelor.

— Ai dreptate. De asta îmi uitasem să-ți împlinesc dorința, nu pentru plăcerea ta, dar fiindcă așa mi-a venit mie. Astăzi deci, tovarășe: Eram studentă în anul... — Am spus „eram“, fiindcă astăzi nu „sunt“. — Iar faptul că acum mă găsesc se datorește vieții mele svăpăiate. Bază rălă nu aveam, fiindcă mi-a lipsit încă copilăria educația creștinească.

ilați, refugiați, risipiți, prizonierilor, cu un vănt tuturor acelora cari suferă și plâng în pricina calamității actualului războiu: intruca în sfârșit restabilită ordinea în justiție și mulțumite sufletele sub influxul drăgestei creștine, o adevărată pace să adune să înfrățească toate popoarele familiei nane, redându-le liniștea și prosperitatea.

Parecă Sfântul Părinte ar fi smuls acentele epistoliei Sale din adâncurile sufletelor noastre chinuite și agitate pentru calitățile cari s'au abătut val furios asupra noastră ca neam și biserică, căutând ne lovească în ce avem mai drag și sfânt pământ.

Ne avem și noi exilații noștri, refugiații noștri, întemnițații noștri, morții noștri din pricina războiului crâncen, care bântue cu furie păgână necruțând nimica, oricât de sacru și sfânt. Ba pe deasupra ne-a încercat parecă pedeapsa dumnezească prin catastrofalul cutremur de pământ care a scufundat în adâncurile durerii atâtea sute și mii de familii, micindu-le căminele și gospodăriile ca pe niște alcătuiți șubrede de carton.

Avem deci pentru ce ne ruga, avem ce să facem și noi pași prin pocăințele noastre. Avem sute și mii de motive ca să ne întoarcem la Domnul nostru, nerindu-ne în sac și cenușă.

Se reînvie deci spiritul evlaviei pe toată lumea. Să fie reîntronate legea și morala lui Hristos în toate căminele noastre. Să ne întoarcem cu toții la Hristos Împăratul întregii lumi, care a fost este și va fi singurul izvor al mângăiere și fericire al nostru personal și al neamului nostru. Numai la El ni este nădejdea și izbăvirea noastră de acum și până la veac...

Mitrop. Alex. Nicolescu

„Suntem unde am fost, și rămânem unde suntem“. Cu prilejul petrecerii sale la Cetatea Eternă, d. Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, o scris pentru gazetele străine rândurile pline de mândrie ce razimă adevăr, cari rânduri le reproducem și noi: „Suntem născuți dintr'un imens și răsunător peste veacuri triumf.

Mărturie vie, indiscutabilă, este și astăzi și va fi deapauri Columna lui Traian.

De 20 de veacuri stăm înfipti și neclintiti în stâncile Carpaților, după cum de 20 de veacuri stă Traian înfipt și neclintit în stânca Romei.

De atâta vreme, și nu de mai puțin, privim de pe culmile Carpaților cu mândrie și cu încredere spre zările îndepărtate. După cum, de tot atâta timp, Traian privește peste Roma în zări îndepărtate la opera lui.

Printr'o coincidență unică în istorie, destinul Creatorului și al celei mai trainice opere a lui se împletesc, dela origină și până astăzi, după cum, sacru și neperitor, se împletește și urcă spre apoteoză în jurul Columnei sale drumul greu, dar triumfător, al legionarilor săi.

Nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupație păgână, nici o lovitură, oricât de grea, de dureroasă, oricât de nemeritată a fost ea, nu l-a clintit pe Traian de pe Columna pe care l-a așezat opera lui.

Nimic și nimeni nu a putut să clinească pe Români din Dacia Traiană.

Nimic și nimeni nu ne va putea smulge din ea.

Mulți au trecut pe acolo timp de 2000 de ani. Noi am rămas.

Ca și Columna lui Traian, suntem unde am fost și rămânem unde suntem“.

Medalia miraculoasă

Suntem, după calendar, între sărbători de ale Preacuratei Fecioare Maria. Așa: în 21 Nov. este Intrarea în biserică; în 27 Nov. Medalia miraculoasă, în Biserica latină; iar în 8, respectiv 9 Dec., Zemisirea Neprihănită. — Mă voi opri puțin, la cea de a doua, mai puțin cunoscută în Biserica noastră. Dar, care are o strânsă legătură cu sărbătoarea Imaculatei Concepții.

Se împlinesc chiar în anul acesta 110 ani, de când Maica Domnului, s'a arătat unei Sore de caritate din mănăstirea Châtillon-Franța. Călugărița se chema *Caterina Labouré* și era de-o pietate rară. După cum

setim în viața ei, în noaptea de 18 Iulie 1830, fiind condusă de un copil în haine luminoase (îngerașul ei păzitor), în capelă îi apăru pentru prima oară Preasfânta Fecioară, care îi spusese că vrea să o însărcineze cu o misiune din cauza căreia va avea de suferit mult, dar să nu aibă grijă căci va fi susținută de har. Îi face cunoscut timpurile grele cari se vor abate peste Franța și nenorocirile ce vor veni în lume. Crucea va fi disprețuită, aruncată la pământ; Inima Mântuitorului din nou străpunsă. Străzile pline de sânge. Toată lumea îndoliată. La cari prevestiri Sf. Fecioară abia mai putea vorbi de durere. Și ntr'o lumină lăuntrică îi arată Sorei Labouré, lămurit, cu 40 ani înainte, tristele evenimente dela 1870-71 după cari, printre altele, îi zise: „Inșă și mai mari nenorociri se vor întâmpla. Pericolul va fi mare. Totuși să nu vă temeți. Protecția lui Dumnezeu e totdeauna de față în mod special și sf. Vincențiu,)vă va ocroti. Și eu voi fi cu voi, sunt mereu cu privirile ațintite spre voi: vă voi acoperi cu haruri“.

A doua apariție e cea mai însemnată. Pentru a fi mai exact, o descriu folosindu-mă de înșeși cuvintele Sorei Caterina Labouré:

„In ziua de 27 Nov. 1830, o Sâmbătă, și ajunul primei Dumineci din „Advent“, la ora 5½, seara, pe când făceam meditația într'o adâncă tăcere, mi s'a părut că aud la dreapta altarului foșnetul unei rochii de mătase. Am zărit-o pe Sf. Fecioară lângă icoana Sf. Iosif“. Aci o descrie pe cât se poate — zice că ar fi în neputință să-i descrie frumusețea — ca fiind așezată pe un glob cu picioarele, iar cu mâinile ținând un alt glob și oferindu-l lui Dumnezeu. „Deodată degetele i-se umplură de inele și pietre scumpe, foarte frumoase. Razele cari țigneau din ele reflectau în toate părțile, ceea ce o învăluia într'atâta lumină, în cât nu i se vedeau nici picioarele, nici rochia. Pe când mă uitam la Sf. Fecioară, își coborâ privirile asupra mea și un glas îmi spusese în adâncul inimii: globul pe care-l vezi înfățișează lumea întreagă și în special Franța, și fiecare persoană în parte. N'ași putea să exprim acum ce-am zărit din frumusețea și strălucirea

) Patronul surorilor de caritate Châtillon.

Tatăl meu era un „liber cugetător“, iar mama absolut indiferentă. Biserica nu însemna pentru mine mai mult ca un local de petrecere. Viața mea ușuratică m'a nenorocit. Comisă cum eram, nu mai aveam curajul să mă arăt în lume, După câteva zile de sbuzm, m'am decis să sfârșesc cu viața. Făcui st de-o doză mare de veronal și, nimicind orice act sau hârțulie din care mi s'ar fi putut constata identitatea, îmi luai o cameră la hotel obscur. Otrava își făcu efectul repede, iar acum sunt aici. Punct! Pfui, ce dură proastă! — Acum e rândul tău să postești.

Eram și eu student, dar numai cu nulele. Bază morală nu aveam nici eu. Am lucrat pe panta destrăbălării, fiindcă lipsa din fletul meu credința în Dumnezeu. Ușuratic felul meu, începui să petrec. Având nevoie de bani, m'am decis să dau o lovitură stil mare. În subconștientul meu fusesem croc și criminal încă din adolescență. Fără loială, m'au determinat la asta citirea romanelor senzaționale și filmele de cinematograf, cu gansteri și apași. În dorința mea de a avea bani cât mai mulți, am ucis un baner și l'am jefuit. Dându-mi seama că poliția pe urmele mele, procedai la fel cu tine. Instalai și eu în camera unui hotel obscur

și, nimicind orice act care ar fi putut să-mi tradeze identitatea, îmi trăsei în tâmplă un glonte.

— Bum! Pac! Fum!
— Exact! Iar acum... poftim! Sunt aici.
— Ți-ai meritat soarta.
— La fel cu tine.
— Hi-hi! hi! răsă cadavrul Nr. unu.
— Ce răzi, măi picuile? Hm? întrebă fostul student-apaș.

— Măine au să o identifice și pe mama.
— Dar cine era mamă-ta? interveni ex-amanta.

— Prea ești curiosă, madam.
— Uite dom'le, cât e de obraznic! Și cum te simți acum?

— Nici bine, nici rău.
— Cum așa? Nu ți-e cald de loc?
— Nu.
— Poate ți-e rece.
— Nu mi-e nici rece.
— Curios! Atunci ce cauți între noi?

Locul copiilor nu e aici.
— Vezi că... eu am murit nebotezat.
— Aaaa!...

— Dar ce-o fi având moșulică asta, de tace așa ca un buștean, întrebă acum cadavrul Nr. patru.

— Lăsați-l în pace, interveni mititelul. Nu vedeți că nici acum nu s'a pomenit din beție?

— A-ha! Mă miram eu de unde provine mirosul de alcool. Moșulică și-a petrecut cu o zi înainte. Cel puțin n'a murit de sete. Beati possidentes.

— Se vede că nu cunoști latineasca, rânji sfidător ex-amanta. Axioma ta are alt înțeles.

— Îmi închipuiam eu, dar vezi că... se potrivește situației cuvântul „beati“. Dar auzi!... iarăși a răsunit un cântec de cocog.

— Să tăcem din gură, tresări cadavrul Nr. trei, căci altfel dăm de belea.

— Până se închid porțile întunecului mai avem un minut.

— Și ce mai poți spune în timp atât de scurt?

— Nimic deosebit. Atâta doar că mâine... Adecă nu! Măine nu se poate, fiindcă e zi de sărbătoare mare. Dar în tot cazul poimâne, vei fi transportată în sala de disecție, pentru autopsie. Hi! hi! hi! Au să te înțape cu bisturiul.

— Ba pe tine, urâtule!...

La morgă domnea acum o liniște adâncă de mormânt.

Iar în Vavilonul cuprins de delir răsuna mereu orchestre de viori și jaz. — Lumea celor inconștii chefua lângă cupe pline, și admirând mișcări molâi de dansuri desfrinate.

Sabin G. Truția

razelor. Sf. Fecioară adaugă: „Iată simbolul harurilor pe care le revărs asupra persoanelor cari mi le cer“. Imi dădu astfel să înțeleg ce darnică este ea față de persoanele cari I-se închină. Câte haruri acordă Ea persoanelor cari I-le cer. In chipul acesta nu-mi dau seama dacă mai existam sau nu, eram plină de fericire! Deodată se formează în jurul Sf. Fecioare un tablou puțin oval pe care se puteau citi, scrise cu litere de aur, aceste cuvinte: „Sfântă Marie, zămislită fără de păcat, roagă-te pentru noi cari te chemăm într'ajutor“. Tabloul se schimbă îndată simțitor. Măinile Sf. Fecioare încărcate cu haruri simbolizate prin inele pline de raze se lăsară în jos și se întinseră luând atitudinea grațioasă ce se vede în medalie. „Apoi se auzi un glas căre-i spuse: „Să se bată o medalie după modelul acesta; persoanele cari o vor purta cu evlavie vor primi mari haruri, mai ales dacă o vor purta la gât; harurile vor fi îmbelșugate, pentru persoanele cari vor avea încredere“.

Glasul a fost ascultat. Medalia miraculoasă o poartă zeci și sute de mii. Și harurile cerești plouă îmbelșugat peste cinstitorii Maicii Sfinte. (vt.).

Grija de preoții năpăstuiți. Cei cari au fost mai întâiu luați la ochi de noua stăpânire în Ardealul cutropit, au fost preoții noștri. O mulțime dintre ei a trebuit să plece la repezeală, huiduiți și maltratați. *Mitropolia Blajului* s'a îngrijit să facă rost de căpătâiu și acestor frați în Domnul, numindu-i, respectiv utilizându-i, la diferite parohii în cuprinsul Arhidiecezei. Am înșirat în numărul trecut pe cei veniți din părți ce aparțineau Arhidiecezei. Acum dăm catastihul celor ce s'au refugiat aici, ori au fost expulzați din parohii ce au ținut de alte eparhii ale Bisericii noastre. Cei mai mulți sunt cei din eparhia *Clujului* (în paranteză parohia de unde a trebuit să plece). Și anume:

Leonida Fetti (Așchileul mic) la Silivașul de Câmpie; *Vasile Mititeanu* (Feldru) la Cicău; *Pompeiu Vlăduț* (Fizeșul Gherlei) la Moșna; *George Neamțiu* (Popești) la Alma, Târn. Mare; *Iustinian Florea* (Râpa de sus) la Pogăceaua; *Sabin Truția* (Vânători) la Drașov; *Vasile Radu* (Creaca) la Gheorgheni; *Teodor Lungu* (Hodișu) la Ciuleni; *Viorel Cristea* (Mihăiești) la Boju; *Ioan Cordoș* (Sănnicoară) la Cacovai; *Simion Felecan* (Cluj VII) la Sohodol; *Nicolae Ciceu* (Teocul de sus) la Bistra III; *Ioan Radu* (Sintereag) la Făgetul-Ierii; *Ioan Pușcaș* (Bozna) la Ciurila; *Victor Sarca* (Gălășeni) la Câmpeni; *Iosif Mânzat* (Suarez) la Abrud; *Pompeiu Onofreiu* (Cluj I) la Sibiu II; *Vasile Moldovan* (Ardeova) la Năoiu; *Emil Mureșan* (Bărsăul mare) la București I; *Ioan Pârtioc* (Bogata de sus) la Iacobeni; *Victor Napeu* (Bologa) la Frata; *Teofil Bocoș* (Cătcău) la Blaj I; *Victor Nicoară* (Chinteni) la Unirea II; *Teodor Brehariu* (Cuzdrioara) la Bărbant; *Emil Mureșan iun.* (Dăbăceni) la București II; *Leontin Florian* (Feiurdeni) la Ceanul mare I; *Tertulian Micu* (Feldioara) la Cătina II; *Ioan Irimieș* (Florești) la Mihalt; *Augustin Fărcaș* (Fundătura) la Dumbrăveni; *Aurel Fărcaș* (Nima) la Ileni; *Ambroziu Biris* (Petriind) la Sâmboleni; *Iuliu Popoviciu* (Răstoci) la Veștem; *Florian Sonea* (Reteag II) la Brașov II; *Iacob Petean* (Șicu) la Mociu; *Vincentiu Poruțiu* (Șoimeni) la Teiuș I; *Iuliu Stana* (Târgușor) la Ceanul mare II; *Iuliu Maxim* (Stana) la Cricău; *Iacob Greabu* (Tiha Bărgăului) la București III; *Alexandru Fărcaș* (Silivaș-Hășdate) la Turda Nouă.

Din eparhia de Oradea:

Valentin Coposu (Bobota) la Coșlar; *Alexandru Mihăițiu* (Tășnad) la Iași; *Gavril Pop* (Cătălușa, Sălaj) la Ludos; *Ioan Sever Pop* (Marin) la Odrîheiu; *Dr. Gheorghe Ignat* (Valea lui Mihai) la Galați; *Pavel Pordea* (Iaz) la Tău; *Vasile Suta* (Căpleni) la Comana de jos; *Demetriu Hălmăgean* (Ciutelec) la Galda de sus; *Aurel Ghilea* (Zălau) la București I.

Din eparhia *Maramureșului*:

Sabin Budu (Boian, Bucovina) la Sibiu II; *Ioan C. Pușcașiu* (Apateu) la Cacova.

Eparhia *Lugojului* a făcut la fel, dând și ea adăpost mai multor preoți de-ai noștri puși pe drumuri de cutropitori. Așa, au fost primiți și utilizați: *Aug. Cerghi* (Doba-Cluj) la Comloș; *Gavril Pop* (Cătălușa-Oradea) la Lunca Cernii de jos; *Gh. Tohătan* (Vetiș-Maramureș) la Oravița II; *Traian Pop* (Baciu-Cluj) la Băcia; *Aurel Ghilea* (Zălau-Oradea) la Deva; *Pompiliu Tămaș* (Botiz-Maramureș) la Sarmisegetuza; *Vasile Modi* la Ponor.

Catastihul lung al acestor frați năpăstuiți e mai grăitor ca orice cuvânt. — Și cine știe câți vor mai apuca pe urmele lor? Căci exodul acesta tragic încă nu s'a terminat.

Știri mărunte

Conducătorul Statului Român la Berlin. Abia sosit acasă din Cetatea Veșnică, unde a fost primit, cu toate onorurile, și de Sf. Părinte, d. Gen. *Ion Antonescu*, Conducătorul Statului Român, a fost invitat de guvernul Reichului să se prezinte în Germania. Intovărașit de d. Sturza, ministrul afacerilor externe al României, de d. Fabricius, ministrul Germaniei la București, și de alții, d. Antonescu a și plecat imediat în Germania, unde a sosit cu bine. La Bruck-pe-Leithe oaspeții români au fost salutați de o misiune specială germană de onoare. Asupra motivelor chemării Conducătorului Statului Român la Berlin se păstrează încă cel mai deplin secret.

Procesiune religioasă în Capitală. Patriarhia și „Soc. Ortodoxă Națională a Femeilor Române“ au aranjat acum Joi, spre seară, o importantă procesiune religioasă în București. Se susține că numărul participanților ar fi fost de peste o sută de mii. Procesiunea s'a desfășurat între biserica Patriarhiei și biserica Sf. Gheorghe cel Nou. De încheiere s'a săvârșit o sfântă slujbă religioasă la care a cuvântat mulțimilor însuși I. P. S. p. Patriarh Nicodem.

Asoc. „Pro Transilvania“ a fost dizolvată. Ne-am bucurat mult de știrea telefonică din București care făcea cunoscut că Tribunalul Ilfov, secția I, civilo-corecțională, după debateri la cari au luat cuvântul și dd. Iuliu Maniu și Polzu Micșunești ca reprezentanți ai asociației „Pro Transilvania“, întemeiată pentru apărarea intereselor Românilor de peste munți, a dat convenita autorizație pentru funcționarea ei și a înregistrat-o ca persoană juridică, dispunând înscrierea ei în registrul persoanelor juridice. Nu s'au implinit bine însă nici două zile dela primirea acestei știri, și agenția „Rador“ (17. XI 40) aduce vestea că un consiliu de miniștri, presidat de d. *Horia Sima*, a dispus dizolvarea numitei asociații.

Moartea preotului ziarist Ion Moța. S'a stins, pe neașteptate, în 20 Noemvrie c., p. *Ion Moța*, atât de cunoscut, mai ales în Ardeal, preotul-ziarist dela Orăștie. Născut la 1868 într'un sat din jud. Hunedoara, și-a fă-

cut studiile secundare la Brad și la Blaj, cele teologice la Sibiu. Foiaia dănsului „tatea“ cu adausele ei: „Foiaia Intereselor“, „Tovărășia“ și „Bobârnacii“ au fost cele citite gazete românești de dincoace de Carpați înainte de unirea națională. Adormitul Domnului i-se vor face funeralii naționale. Odihnească în pace!

Locale. Dumineca viitoare, a săp. XIV după Înălțarea Sf. Cruci, va predica la catedrală p. *Eugen Bucur*, profesor la Liceul de băieți „Sf. Vasile cel Mare“.

Grecii nu se dau bătuți. Precum știm, Grecii nu și-au plecat numaidecât capul în fața celui ce, crezându-se mai tare, a săvârșit asupra lor, ci au pus și ei mâna pe el. Și după știri întărite și de dușmanii lor, se țin strașnic. Ba au trecut și la ofensivă și strâmtorească rău pe Italiani, mai ales în Albania. Drept că în numele acestora s'a spus-o că dacă nu-i vor stropși pe Greci două luni, apoi, în douăzeci, o să-i facă să abunde. — Vorba s'a spus. Acum trebuie să se vadă și fapta. Care va fi însă miza de îndeplinit, după ce Grecii n'au făcut nimic, pe cari să se plimbe alții, câtă vreme ei stau cu mâinile în sân căutând, cu explicații specioase pentru „cuminteniile“ civilității. Deocamdată, la Gorcia, în Albania, trupele italiene, sunt ocupate cu „regrupări“.

Musca la arat. Ungaria a aderat la pactul tripartit germano-italo-nipon. La noi de bunăvoie, — o privește, fapt care această înscriere în catastif va determina soarta viitoare a lumii. Ungurii însă se radio — impuiază capul celor ce vor să ia în serios că prin recenta lor aderare la pactul tripartit germano-italo-nipon, Ungaria a devenit factor important în politica mondială. — Anglia însă, care se cepe la greutăți politice-militare, se dă la părere. Și anume: gestul unghuresc, după decăta engleză, „nu va modifica în nici o situația actuală“. Mai mult: după decăta engleză el „n'are nici o însemnătate politică sau militară“. — Despre asta nu ne prea îndoiim.

Imperiul francez liber crește. De sub comanda generalului francez. De care luptă alături de Englezi, au ocupat tărâna trecută și orașul port maritim din Gabon. Acesta e al doilea oraș ocupat care a fost ocupat la două zile după trupele aceluiaș general puseseră stăpânire pe orașul Libreville tot din Gabon, care acoperă parte în întregime din Imperiul liber francez.

Teofil Sidorovici s'a sinucis. Comandant al „Străzii Tării“ și excelent nisterială, *Teofil Sidorovici*, s'a sinucis în București. Fusese chemat în fața judecătorești, dar a isbutit să scape de judecatorie, și s'a îndreptat spre locuință. A fost însă repede descoperit. Dar poliția mai putut pune mâna pe el, căci singur capăt zilelor.

† *Vad. Maria Moldovan*, născ. în trecut la cele veșnice în Teaca la 15 vrie c. într'al 86-lea an al vieții. — Odihniți în pace!

Casă de vânzare

Strada Ioan M. Moldovan Nr. 3.
Informațiuni la Redacția
„Unirii Poporului“

Cetiți și răspândiți

„UNIREA“